Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 11 серпня 2009 року № 32 (300)

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ!

Чим "він" заважає, коли накладає вето на корупційні оборудки?.. "Вона" категорично обіцяла піти у відставку, якщо не поверне заощадження за два роки...

ХТО ЗАВАЖАЄ ТИМОШЕНКО ВИПЛАЧУВАТИ "ЮЛІНУ ТИСЯЧУ"?

Борис КУШНІРУК

Юлія Володимирівна під час виступу перед вкладниками вдалася до чергового звинувачення на кшталт "їй заважають, а вона працює". За її словами, "два мільйони чоловік не отримали гроші з тієї причини, що вето Президента зупинило всі програми і всі рішення уряду... Виплати були зупинені виключно тому, що не хотіли, щоб я як прем'єр виконала свої зобов'язання перед людьми".

Дозволю собі зробити дві репліки з цього приводу.

Насамперед не зрозуміло, про які два мільйони чоловік ідеться. За даними ЗМІ, станом на кінець минулого року вкладникам колишнього Ощадбанку СРСР було виплачено трохи більше, як 6 мільярдів гривень, тобто по одній тисячі отримали близько 6 мільйонів вкладників, а перереєстрували свої вимоги понад 13 мільйонів громадян. Доречно також нагадати, що пані Тимошенко обіцяла піти у відставку, якщо вона не поверне знецінені заощадження протягом двох років. Номінальна сума знецінених заощаджень станом на кінець 2007 року становила близько 130 мільярдів гривень. І кожна більш-менш адекватна людина чудово розуміє, що виплатити їх за два чи навіть за п'ять років неможливо. Особливо якщо не провести кардинальну реформу соціальної сфери.

Крім того, хотів би нагадати, що за чинним на той момент законодавством держава до початку виплати знецінених заощаджень була зобов'язана провести індексацію їх на розмір інфляції за період із 1997 року. Тобто в реальності загальна сума державних зобов'язань за знеціненими заощадженнями громадян на кінець 2007 року сягнула понад 480 мільярдів гривень. Але ж Юлію Володимирівну цікавило не реальне виконання державою зобов'язань перед мільйонами ошуканих українських громадян, а власний піар, тому під шумовиння заяв про повернення тисячі гривень кожному вкладникові вона тишком внесла у Верховну Раду й протягнула зміни до законодавства, якими зобов'язання щодо індексації цих заощаджень скасувала. Держава в особі керівника уряду та народних депутатів – такий собі хазяїн власного слова: спочатку взяла зобов'язання, а потім забрала їх назад. Але зрозуміло, що і 130 мільярдів пані Тимошенко повертати не збиралась. У кращому разі громадяни могли очікувати по одній тисячі гривень в зуби і необмежену кількість локшини на вуха...

Закінчення на 2-й стор.

Б'ЄМО НА СПОЛОХ!

РУКИ ГЕТЬ ВІД "ХАТИНКИ НА ПРІОРЦІ"

КМО КУН висловлює рішучий протест з приводу нападу на музей-будинок Тараса Шевченка у Києві.

У ніч на 29 липня невідомі нападники пошкодили меморіальний будинок Тараса Шевченка у Києві, відомий як "Хатина на Пріорці", що знаходиться на вулиці Вишгородській, 5. Мерзотники виламали хвіртку та зірвали ставні з вікон будівлі. Адміністрація музею звернулася до міліції, районної та міської рад і сподівається на якнайшвидше розслідування цього резонансного злочину. Меморіальний будинок "Хатина на Пріорці" належить Національному музею Шевченка.

Навколо меморіального будинку, березового гаю та 400-літнього дуба, до якого ходив Тарас, розгортається незаконна хаотична забудова. Захоплено близько 3 га землі. Приватні котеджі та кафе замість збереження національного надбання – ось пріоритети теперішньої "космічної" київської влади. Одне з таких кафе вже впритул підступило до стін будинку Шевченка, заважаючи доступу (у разі необхідності) до нього пожежних машин. Особливе обурення викликає ставлення київської влади до старечого дуба, якого торкався Шевченко. Цей дуб є не лише національним, а й світовим надбанням.

Прес-служба КМО КУН

МЕЧ ДУХОВНИЙ

ВИБІР 2010: РЕВАНШ ЧИ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ?

17 січня 2010 року відбудуться чергові президентські вибори. Так само, як і в 2004 році, справа не обмежиться лише вибором особи президента. Головний вибір той самий – бути чи не бути незалежній Українській державі. Цією та низкою наступних статей спробую переконати українців зробити вибір на користь збереження держави.

Володимир МАНЬКО, заступник голови КМО КУН

Пригадую осінь 2004 року. Дивлячись на так звані "біг-морди" одного з кандидатів у президенти блакитного кольору, якими був обвішаний тоді увесь Київ, я уявляв, як він, ставши президентом, у гетьманському вбранні віддає клейноди президенту сусідньої держави, у вбранні царському. Була б така собі Переяславська рада–2. На щастя, цього не сталося. Напевно, приблизно такі уяви були не лише в мене, а й у тих сотень тисяч українців, які вийшли на Майдан. Тоді ми рішуче заявили: незалежній Українській державі – бути, і наші клейноди залишилися з нами! Пройшло п'ять років. Ситуація фактично не змінилася. Головна борня йде за ті самі клейноди. Будуть вони в руках нашого президента чи перекочують на північний схід – будемо вирішувати незабаром. Слово клейноди я вживаю в переносному значенні, маючи на увазі важелі керування державою.

Для того, щоб краще зрозуміти політичну ситуацію, що склалася в Україні перед виборами, необхідно спочатку відповісти на два запитання. Чому така запекла боротьба йде саме на нашій, українській землі? Хто веде її проти нас? Спробую дати відповіді.

Почну з другого запитання – боротьбу проти незалежної України веде явище під назвою агресивний двоголовий російський імперіалізм у всіх його проявах та під усіма можливими кольорами. Представники одного кольору, більш радикальні, закликають негайно окупувати Україну, інші ж вдаються до невидимої для пересічних українців, заклопотаних вирішенням власних побутових проблем, експансії – економічної, енергетичної, інформаційної, культурної, духовної тощо.

Головною причиною агресивної поведінки двоголових є їхнє підсвідоме переконання у тому, що ми не є окремою нацією, а є частиною їх самих, що наша українська земля є їхньою землею. Для цього вони патякають про їхню нібито тисячолітню історію та культуру, що виникла на дніпрових пагорбах. Розповсюджучи цю брехню, вони завжди приховували своє справжнє походження, яке бере початок на московських болотах. Так, з'явившись на території угро-фінських племен, агресивна московська держава почала окуповувати все нові та нові землі, діставшись згодом і наших дніпрових пагорбів.

Нещодавно на одному поважному російському інтернет ресурсі натрапив на статтю, яка кидає світло на суть бачення двоголовими українського питання. В цій статті доводиться, що нас з вами не існує як окремої одиниці світової спільноти. Ба, більше. Вони стверджують, що незалежність України є продукт держдепу США, мета якого – розтин єдиної Росії. "Єсли от вашего тела оттяпать руку ілі ногу, как би ви себя чуствовалі?" – запитує автор статті у читача. Звичайно, що під тілом слід розуміти Росію, а під рукою чи ногою нас з вами.

Тепер щодо першого запитання. Росія заявила про те, що усі країни екс-совка є виключно її зоною інтересів. Проте найзапекліша боротьба ведеться саме за Україну. Росія може відносно безболісно втратити Кавказ чи Середню Азію. Навіть деякі республіки, що входять до складу РФ. Проте якщо Росія відмовиться від дніпрових пагорбів, їй потрібно буде пояснити усьому світу, і в першу чергу самим росіянам, – хто вони такі? Де їхні корені?

Закінчення на 2-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 3,49 грн., 3 місяці – 10,02 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ОТАКОЇ!

ПОЛЬЩА СТРІЛЯЄ ПО ГОРОБЦЯХ

7 серпня учасників велопробігу "Європейськими стежками Степана Бандери" не впустили до Польщі. П'ятеро з дев'яти дітей віком від 14 до 16 років мали намір перетнути польський кордон, щоб, як і планувалося, дістатися Мюнхена та відвідати могилу Степана Бандери, проте польські прикордонники анулювали Шенгенські візи веломарафонців. Метою акції була популяризація здорового способу життя, оскільки провідник ОУН-УПА Степан Бандера не палив, не пив алкоголю та займався спортом.

Депутати Львівської міської ради вирішили нагородити спеціальними відзнаками учасників велопробігу "Європейськими стежками Степана Бандери", яких завернули на кордоні польські прикордонники.

Нагадаємо, що марафон з метою пропаганди здорового способу життя і до 100-ліття з дня народження Степана Бандери почався 1 серпня в Україні і повинен був завершитися 24 серпня в Німеччині.

Польська влада пояснює відмову у в'їзді учасникам веломарафону до Польщі тим, що декларована мета поїздки не відповідала меті, визначеній у виданій їм візі.

Коментує голова Львівської Обласної Організації Конгресу Українських Націоналістів, партії, що виступає спонсором міжнародної акції:

– Дивно, що поляки не розуміють, що без позиції Степана Бандери не було б і самостійної Польщі. Тільки шовіністичні погляди, навішані Росією, можуть трактувати ім'я Бандери як ворога Республіки Польща.

Прикметно, що 6 серпня Польща офіційно не забороняла в'їзду на свою територію учасникам веломарафону "Європейськими стежками Степана Бандери", а лише закликала юнаків з повагою поставитись до польської історії. МЗС Польщі навіть відзначило відсутність правових підстав для відмови у видачі віз учасникам веломарафону до Польщі, оскільки його організатор – благодійний фонд "Еко-милосердя" – не веде політичної діяльності. А вже 7 серпня Міністерство внутрішніх справ та Міністерство закордонних справ Польщі оприлюднили заяву, в якій містилася відмова у праві в'їзду на територію Польщі учасникам веломарафону, який мав пролягти через міста Перемишль і Сянок.

Водночас Міністерство відзначило, що розділяє оприлюднену "кресовими" організаціями оцінку діяльності ОУН-УПА. Як відомо, проти веломарафону виступали представники Товариства Захисників Перемиських Орлят, Підкарпатського округу всепольської молоді й Правиці Речі Посполитої. Також низка "кресових" організацій закликали польську владу заборонити в'їзд до Польщі учасникам веломарафону "Європейськими стежками Степана Бандери", назвавши його "провокацією". Однак опозиціонер Генрик Вуєм вважає, що цю справу роздмухали ЗМІ: "На мою думку, тема дещо вигадана, і цей шум у ЗМІ зроблено трохи "про запас"... Між поглядами поляків та українців на різні історичні події та постаті є різниця. Ми можемо з ними зустрітися, поговорити, а не здіймати такий страшний галас. Не варто стріляти з гармати у горобця".

ВІДГОМІН

"ШЛЯХАМИ ПРЕДКІВ"

Таборівка націоналістичної молоді під такою назвою пройшла з 6 до 9 серпня в м.Кременець Тернопільської області. Її учасниками стали члени ОУНівського об'єднання студіюючої молоді "Зарево" та представники Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів.

Впродовж трьох днів учасники таборівки прослухали лекції про самостійницький рух опору на Волині в 1941–50 рр. історика В.П.Мазурка. Вони зустрічалися з ветеранами УПА М.Антонюк, Ф.Венжиновим, В.Смакоузом. Здійснили лісовий похід до колишнього штабу УПА біля села Антонівці, вклонилися пам'ятнику жертвам комуністичного терору. Мали зустріч з головою райдержадміністрації В.Олійником, побували на стародавньому козацькому цвинтарі та з цікавістю прослухали доповідь кандидата історичних наук О.Г.Соловей про історію національно-визвольного руху на Кременеччині в період Першої та Другої світових воєн.

Прес-служба КУН

ХТО ЗАВАЖАЄ ТИМОШЕНКО ВИПЛАЧУВАТИ "ЮЛІНУ ТИСЯЧУ"?

Їй усе заважають... Справа, звісно, не лише у поганому танцюристі. Цікаво було б дізнатися, чим, наприклад, Президент заважає прем'єр-міністрові, коли накладає вето на відверто корупційні оборудки з укладання контрактів на безтендерній основі. А в цьому питанні в Україні взагалі цікава ситуація. Уряд Януковича, якій коли вірити пані Тимошенко, крав по 60 доларів щосекунди цілодобово, без відпочинку на сон, дозволив укласти угоди на безтендерній основі на загальну суму в декілька мільярдів гривень, а уряд Тимошенко за останні півтора року видав таких дозволів на декілька десятків мільярдів гривень. Як показує український досвід, проведення тендерів не гарантує відсутності корупції та вигідних для держави цін, але відсутність таких тендерів дає стовідсотковий стимул для корупції та розкрадання мільярдів бюджетних коштів, які можна було б, зокрема, спрямувати на виплату заощаджень.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У звинуваченнях на адресу Ющенка, який заважав Тимошенко виконувати зобов'язання перед вкладниками Ощадбанку, є ще одна родзинка. Нещодавно мені потрапив у руки звіт голови правління Ощадбанку перед членами спостережної ради. І з нього я з подивом довідався, що наприкінці 2008 року – коли в чергах за "Юлиною тисячею" товклися мільйони людей, – Ощадбанк за дорученням урядовців із тих коштів, які йому були виділені на компенсацію заощаджень, 86 мільйонів гривень повернув на рахунки уряду. Тобто вісімдесят шість тисяч українських громадян були позбавлені навіть цієї нещасної тисячі гривень. Мабуть, у цьому теж Ющенко винуватий?..

Що ж таке важливе хотіла профінансувати пані Тимошенко за рахунок десятків тисяч ошуканих, насправді мало б бути темою окремого розслідування слідчої комісії Верховної Ради. Але щось мені підказує, що такої комісії створено не буде, і розслідувати нічого не будуть. В умовах, коли в парламенті фактично утворилася й почала діяти неформальна конституційна більшість БЮТ і Партії регіонів, розраховувати на оперативне та неупереджене розслідування оборудок уряду не доводиться. Нам лише демонструватимуть запеклу боротьбу нанайських хлопчиків з галасливими заявами пані Тимошенко про те, як вона страждає за народ і як їй усі заважають.

Борис КУШНІРУК

ВИБІР 2010: РЕВАНШ ЧИ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ?

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Шукаючи відповіді на ці запитання, росіяни незмінно прийдуть до своїх витоків, які беруть початок із смердючих московських боліт. А це вже серйозний грунт для твердження про несловʼянське походження росіян. В такому випадку росіянам доведеться зізнатись, що свою приналежність до слов'ян вони сфальсифікували. А зробили вони це тоді, коли прийшли на наші, руські (читай – українські) дніпрові пагорби, привласнивши їх собі. Русь і Росія – абсолютно різні історичні поняття. Потрібно чітко розуміти дві окремі історичні тяглості. Перша: Київська Русь–Україна. Друга: Московщина–Росія.

Тепер розумієте суть протистояння, що відбувається в Україні? Це протистояння є історично-цивілізаційним. Воно було в 2004 році, триває зараз, триватиме і надалі.

Тож 17 січня 2010 року відбудеться перший тур президентських виборів. І що ми маємо? З одного боку, цілу когорту антиукраїнського, антидержавного елементу, який розплодився в комфортних умовах української демократії. Елементу, що належить до історичної тяглости Московщина–Росія. До них слід додати зрадників-запроданців, які раз у раз перефарбовуються у різні кольори, перебуваючи лише там, де медом помазано. За усією цією когортою стоять кремлівські двоголові реваншисти, які як ляльководи маніпулюють кожним з них. Завдання цій когорті поставлено чітке – повністю заволодіти дніпровими пагорбами, підготувавши таким чином місце для свого повернення. Повернення з метою отримання наших, українських клейнодів. Повернення з метою реваншу.

З іншого боку маємо діючого Президента Віктора Ющенка, який, незважаючи на певні промахи у своїй політиці, особливо у питаннях підбору кадрів, довів свою непохитність у найголовнішому питанні – існуванні Української держави. Президент Ющенко – перший новітній справді український президент, який ментально належить до історичної тяглости Київська Русь–Україна. Саме через цю обставину Ющенко користується такою відразою у двоголових. "С нім нєвозможно договорітся" – підсумовує усім відомий одіозний екс-посол Росії в Україні на своїй останній прес-конференції.

Віктор Ющенко пропонує українцям: міцну унітарну демократичну державу; подальшу популяризацію рідної мови та збереження за нею справедливого статусу єдиної державної мови; помісну православну церкву; правду про історію рідного краю; соціально орієнтовану ринкову економіку; боротьбу з корупцією шляхом відміни депутатської недоторканності. Але найголовніше – за президентства Ющенка наші клейноди залишаться з нами! Переобрання Ющенка на другий термін буде ще однією українською перемогою. Незалежна Україна продовжить торувати свій непростий шлях. Реванш – не пройде!

Володимир МАНЬКО,
заступник голови КМО КУН

УВАГА!

Шановні читачі!
У зв'язку з періодом відпусток наступне число газети "Нація і держава" вийде 8 вересня цього року.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ОБЕРЕЖНО: ШОВІНІЗМ!

ЗАЗИРНІМО ЗА ШИРМУ
МОСКОВСЬКОГО ПОПА КИРИЛА

Микола СИМЧИЧ

Виступаючи у Севастополі, Московський патріарх Кирило пригрозив, що будуть покарані ті народи, які не підтримують Московського патріархату, мовляв, негоже "братьям" дивитись один на одного через приціл. Але ми не забули, хто дивився на українців через приціл зброї впродовж останніх трьох століть. Чи змінилася Росія? Вочевидь, що ні, бо повчання, з якими звертаються до українців державні очільники Росії і сам Кирило, звучать скорше як норма диктату, як небезпека для нашого народу.

Отак собі впродовж століть начебто від імені Бога московські завойовники карають цілі народи, десятки, якщо не сотні народів, які не хочуть жити в московському геноцидному ярмі. Тож цілком природньо, що у багатьох журналістів, які зібрались на прес-конференцію, організовану в Івано-Франківську Координаційною радою націоналістичних сил Прикарпаття в офісі КУН, на устах було запитання про характер отого покарання цілих народів, яким пригрозив московський піп. Чи це буде щось на кштал минулорічної війни з Грузією, чи подоба чеченських війн – важко сказати, бо за лаштунки ледь припудреної духовністю політичної акції московського попа заглядати ризиковано, причому навіть і в нас, в "Західному П'ємонті України", як полюбляли називати Прикарпаття на зорі нашої незалежності. Посудіть самі – в третьому ряду крісел в невеличкому конференцзалі ледь вмістився масивний чолов'яга з такою ж масивною телекамерою і застерігав всіх новоприбулих журналістів: "Не сідайте у двох передніх рядах, бо відріже голову..." Він навіть не вважав за потрібне сказати, що, мовляв, камера відріже голову у кадрі, хоча і це прозвучало б дико і зловісно. Не думаю, що цей чолов'яга був у підручних генерала Пукача, проте і мені було лячно сідати в сектор дії його камери, а отже заготовлене запитання так і не зірвалося з моїх уст.

– Ми в принципі не проти російської церкви, яка обслуговує населення Росії, – наголосив у своєму виступі на прес-конференції голова Івано-Франківської міської організації КУН Богдан Борович, – або тих віруючих росіян, які проживають в Україні. Але вона не повинна нести в собі небезпечно керованої агресивности. Адже у виступах російського патріарха чітко проглядається заклик через об'єднання віруючих України під протекторатом російського патріархату прокласти шлях до відновлення російської імперії.

Історія – річ уперта. Відомо, що Росії ще не було, коли Україна була могутньою центральноєвропейською державою і мала свій патріархат. Несподівано вона його втратила через віроломно-хабарницькі дії постмонгольської імперії Російської держави, а на той час Московського ханства. Росія не мотивувала свої права правом і законом, а мечем і вогнем. Завойовник України цар Петро перший, перевізши до Петербурга Український Патріархат, переіменував Московське ханство на Росію, а Русь-Україну назвав Малоросією. І таким чином ми раптом стали молодшими братами. Ця історія, здавалося б, дуже давня, але вона продовжується й сьогодні. Ще перед проголошенням незалежности український народ не припиняв боротьби за своє визволення і за своє право повернення Патріархальної Помісної Церкви. Проте посткомуністична система і навіть самі комуністи почали утворювати збурення, щоб утвердити Російський Патріархат в Україні як єдину церкву. Що цікаво, що комуністи почали створювати нову релігію, яка б підтримувала імперські амбіції Росії. Як зрозуміти, що РПЦ, яка хоче стати третім Римом, не дозволяє нації і державі мати свою Помісну Православну Церкву? Відомо, що в цей період у Європі утворено 15 молодих церков, які отримали свою автокефалію і незалежність. А українська церква не визнається, хоча має таку ж кількість вірних, як і паства Московського Патріархату. Більше того, в Росії менше православних церков, ніж в Україні. Це властиво українському народові, який завжди був богомільним. Росія не може штучно створити і нав'язати церкву своїм народам, тим паче, що вона створила зіткану з усіх народів націю, яка часом переборщує суть і розуміння національного поняття. Це, швидше, постійно воєнізуюча система, що у війнах шукає свій порятунок. Більше того, відомо, що в час розслідування злодіянь Хусейна саме Кирил Гундяєв, митрополит смоленський і калінінградський, який впродовж 20 років завідував зовнішніми зв'язками, був задіяний на підпільному чорному ринку продажу іракської нафти. Хусейн нелегально продавав нафту в розмірі мільярда барелів через різні підставні структури. Одну із таких структур, Міжнародне Економічне Співробітництво, акціонерне товариство "МЕС", якраз і очолював Кирило. Паралельно з духовною діяльністю займався він ще й контрабандою алкоголю і тютюну. І тепер ми є свідками того, як під час візиту в Україну Патріарх Кирило проводить таку саму імперську політику щодо України, як і Медвєдєв, і Путін. Кирило намагається подиктаторськи переконати Президента України в тому, що "Православие у нас есть, господин президент, и нечего искать другого, у Вас есть наша, российская православная церковь, наш, российский патриархат!" – ось яка позиція Кирила. Найстрашніше те, що такі імперські зазіхання на нашу незалежність, не тільки духовну, а й державну, на жаль, мають в Україні чимале підгрунтя, створене "п'ятиколонниками": у наших паспортах викреслено графу "національність", а у Верховній Раді України депутатський корпус українців сягає заледве 30%. Все це створило в Україні атмосферу такого характеру, що українці змушені погоджуватись на все, що диктує Москва. Це означає, що українці не мають права жити за своїми національними канонами у своїй державі. Вони змушені звітуватись, як політично, так і духовно, перед московською імперією. На жаль, політична діяльність вплинула і на засоби масової інформації, які позбавлені права показувати правду, не виносять на громадський розгляд головні проблеми, які чинить Російська імперія стосовно України. Дійшло до того, що московська імперія цинічно диктує українській нації, як вона має жити. І що найстрашніше – в Україні вже немає достатнього опору. Ми бачимо ослаблену армію, ослаблену політичну діяльність: міністерство без міністра закордонних справ, який професійно займався чіткими і ясними діями в інтересах України, вже немає. Україна – в дійсності пустка...

Українські ЗМІ звернули увагу: закликаючи паству до відмови від спокус матеріального світу, московський патріарх носить годинник за 30 тисяч євро.

раїнської держави, отже, зрозуміло, що сили, які змели його з посади – спрямовані на ліквідацію української державности і на ліквідацію нашої духовности, яка традиційно була в нашого народу з часів Київської Русі. Тому націоналістичні сили Заходу України висловили свій рішучий протест проти візиту Кирила і закликали інші політичні сили, владу, громадськість дати відсіч прямим посяганням на єдність української церкви і нашої незалежности.

На прес-конференції було також висвітлено факт блокування загонами спецназу МВС в Києві групи хлопців з УНА-УНСО, які намагалися висловити протест проти посягань московського попа на нашу релігійну і державну незалежність. Журналісти довідались, що в той час, коли хлопці з УНСО були оточені суцільним кільцем спецназівців у бронежилетах, озброєні нагайками і вогнепальною зброєю російські козачки, яких прибуло для підтримки Кирила понад півтори тисячі, вільно розгулювали столицею, викрикуючи ворожі антиукраїнські гасла, провокуючи українців на відповідні дії. Але це їм не вдалося.

"Занадто делікатно освітили українські ЗМІ візит Кирила до України, – зазначив Б.Борович. – Мало того, відчувається ледь не елемент сприяння, або швидше – втрати, боягузтва і деградації. Отже, реформи, що у нас відбулись, не дали позитиву".

На жаль, не були належним чином висвітлені в пресі й події 12 липня, коли до Івано-Франківська під приводом рок-концерту приїхав з Москви десант (понад 300 людей) т.зв. "Антифа", на злочинному рахунку яких не лише вандалізм-поглумлення над державними символами України на Говерлі й вбивство в Одесі свободівця Максима Чайки, а й хуліганські написи на офісах КУН і "Тризуба" в Івано-Франківську. Як повідомлялося в інтернеті, "Антифа" мали на меті зруйнувати в Івано-Франківську пам'ятник Степанові Бандері, меморіальні дошки Коновальцю, Славі Стецько, братові Степана Бандери – Василеві Бандері. Мовляв, це мала бути "отвєтка" за пошкоджений пам'ятник Леніну в Києві. "Отвєтка" не вийшла тільки тому, що впродовж двох діб разом з міліцією і СБУ ці пам'ятники пильно охороняли хлопці з УНА-УНСО, "Тризуба", КУН. Мимоволі виникало запитання: чому ж "Антифа" не поїхали з "отвєткою" до Петербурга, де тамтешньому пам'ятнику Леніну вирвали всю задницю? Вочевидь тому, що там їм вліпили б такого копняка, від якого важко було б очухатись.

Закінчення на 5-й стор.

Голові Чернівецької ОДА В. Кулішу,
Секретаріату Президента України,
Службі Безпеки України

ЯКИЙ НАРОД "ЇХНІЙ"?
ЗАЯВА

З кінця липня 2009 року у Чернівцях розміщені антиукраїнські рекламні форми, на яких Патріарх Московський РПЦ Кирило посягає на український народ, називаючи його "своїм", що є порушенням Конституції України.

Президент України призначив Вас, пане Куліш, проводити його політику на території Буковини, берегти кордони нашої держави і народ від зазіхань на них з боку будь-кого, незалежно від того, чи то політик, чи то духовна особа. На рекламних формах у Чернівцях Патріарх Кирило виступає не як духовна особа, а як агресивний політик: "Україна сьогодні долає тяжкі випробування. Це наш народ, і я маю бути разом зі своїм народом і у випробуваннях, і у скорботі". Він посягає на український народ (а не на паству чи прихожан), тобто він посягає на нашу мову, культуру, наші кордони.

Але ні Ви, ні Ваші заступники не приймаєте рішучих дій щодо заборони цих антиукраїнських гасел. Чи Ви не можете, чи боїтеся захищати державу? Зверніться до народу, нехай він Вам допоможе. Гірше, якщо Ви підтримуєте Патріарха Кирила і його спроби колонізувати нашу Україну.

Якщо не буде Вашого реагування найближчим часом, то вимагаємо негайно подати у відставку разом з усіма тими, хто не вміє, не може чи не хоче захистити Україну і український народ.

Іван АНТОНЮК, голова Чернівецької обласної організації Української народної партії;
Остап БОЙКО, голова Чернівецької обласної організації УНА-УНСО;
Олександр БУРДЕНЮК, голова Чернівецької обласної організації Народного Руху України;
Віктор ЛЮТИК, голова Чернівецької обласної організації Конгресу Українських націоналістів;
Остап ЮРІЙЧУК, голова Чернівецької обласної організації Української Республіканської партії "Собор";
Валерій КУШНІР, уповноважений від Чернівецької обласної організації Демократичної партії України;
Петро КОБЕВКО, депутат Чернівецької обласної ради;
Олександра ПОПЕЛЮК, голова Чернівецького відділу Союзу Українок;
Володимир РЯСОВ, голова ЧО ГСТО "Тризуб" ім.С.Бандери;
Василь БОЙЧУК, координатор БНСБ.

КАРБ ПАМ'ЯТІ

ХРЕСНА ДОРОГА УКРАЇНСЬКИХ ВЕЛИКОМУЧЕНИКІВ

Марія ШТЕПА у молоді роки

Одного дня редакційна пошта "Нації і держави" принесла подарунок: книгу зв'язкової УПА, політв'язня радянських концтаборів Марії Штепи "Цей меч зломиться, але не зігнеться ніколи" з дарчою посвятою авторки. Сердечна вдячність!

Ольга ЮСЕНКО

Жінка видала книгу на відкладені з власної невеликої пенсії кошти. Ця невтомна, надзвичайно сильна духом особистість поважного віку живе у Чорткові під опікою благодійної організації "Карітас" при греко-католицькій церкві Непорочного зачаття. У давніші часи в нинішньому приміщенні "Карітасу" існував польський монастир, а коли з'явилися "совєти", то утворили в тих стінах... тюрму-катівню. Марія Штепа за зв'язок з ОУНівським підпіллям потрапила в лабети тих загратованих камер і коридорів. Вона – один з небагатьох живих свідків знущань енкаведистів над молодими українцями-патріотами. Справедливо вважаючи спомини тих, хто пережив катування на собі, найвартіснішим свідченням української історії, Марія Штепа зібрала та упорядкувала для видання у книзі особисті спомини про долі українців, котрі потрапили у більшовицькі лабети. І кожне слово з тих споминів – кров'ю викарбувана історія українського народу. Імена, імена, імена...

"Я, **Марія Штепа**, народилася 1925 року в селі Ромашівка Чортківського району. Арештована енкаведистами 1946 року 10 грудня. По справі йшла одна, в районному КПЗ перетерпіла знущання, як усі політв'язні. З Чортківської тюрми потрапила в підвали польського кляштору. Свідків не було, не доведено, що я належала до підпільної організації. Знайшовся один, та провокація не вдалася, ще і свідка повстанці належно покарали. Слідчі вдалися до підступного маневру, поїхали в моє рідне село Ромашівку, ходили із хати в хату, вимагали на мене свідчень, та всі були одностайними у своїх відгуках: знали мене як жительку села і більше нічого. Три доби я була одна в цій підвальній камері без води та їжі. Нарешті слідчі обіцяли привести свідка на очну ставку. Викликали в кабінет на другий поверх. У слідчого була моя сусідка, в літах моєї мами – Ганна Гайова. Побачивши мене, вона почала кричати: "Ніхто мене не змусить підписувати щось ні за які обіцянки. Гроші, які залишили в мене вдома, заберіть, я нічого не підпишу". Ганна багато знала про мене, та проста селянка не лакомилася на обіцянки, не заплямила зрадою своєї честі. Це усі її свідчення. Мене знову відправили у підвал. Сісти можна було і на вугілля, але скрізь – щурі, які лазили б по мені, а так я тупала ногами і відганяла, кидала в них вугіллям. Спиралася спиною до слизьких камінних стін, очі раз по раз дивилися на загратоване віконечко під стелею, і знову п'ять діб мене не викликали на допит. Без води і їжі губи пересохли, потріскали, язик втягнувся до горла, так хотілося лизнути язиком мокрий камінь стіни, та він був дуже брудний.

Знову виклик у кабінет слідчого на другий поверх. На запитання не могла відповідати, мене крили найогиднішими словами. Один слідчий сидів за столом, а другий ходив по кабінету, взяв мене за коси і бив головою до стіни. Я втратила свідомість і впала, копав ногою в сідниці. "Вставай" , – кричав, і коли підвелась, тоді мене повели в тюрму, камеру-одиночку, де я з опухлими ногами "розкішно" вляглась на підлозі. До сьогодні не можу зрозуміти, як я доплենталась до Чортківської тюрми. Хоча це зовсім недалеко, голоду вже не відчувала, тільки страшну втому і дуже хотілося спати, спати, спати. Та в порівнянні з іншими дівчатами таких знущань я не пережила. Отримала 10 літ виправних таборів... Чи можна описати, як одній дівчині зв'язали руки за спиною, кинули на підлогу, один сів на ноги, а другий (не знаю як висловитись), – дівчина захлиналась блювотиною крізь розірвані уста. Такою її привезли з цих підвалів в тюрму до нашої загальної камери. Москoвити з давніх давен славилися жорстокістю до своїх жертв, їх бісило, коли жертви мовчали, терпіли звірства і залишалися вірними своїй ідеї..."

"**Іванка Гудима** народилася в 1927 році в селі Нагірянка на Чортківщині... Важкі допити у підвалах польського кляштору не зламали її, енкаведисти взялися за інший спосіб. Однієї ночі Іванку вивели з підвалу, зав'язали очі і, підштовхуючи поперед себе, повели у невідоме. Боялась зґвалтування, але оминуло. Коли зупинилися, зняли пов'язку, дівчина побачила, що стоїть над ямою, в яку її штовхнули. Вона впала на трупи. Відтак нацькували на неї вівчура, який рвав на ній одяг. Дівчину скував невимовний страх, що навіть скрикнути не змогла. Натішившись цією жорстокою картиною, енкаведисти покликали пса і примусили Іванку вилізти з ями, знову зав'язали очі й привели в нашу камеру, а не у кляшторні підвали, звідки вивели у Чортківську тюрму. Дівчина, тремтячи усім тілом, лягла на долівку біля немолодої жінки на прізвище Гуменюк (якщо не зраджує пам'ять – з Борщівщини), яка пригорнула Іванку, вкрила своїм одягом і шепотіла молитву..."

Ікона Св. Варвари, перед якою дівчата, вступаючи в ОУН-УПА, складали присягу на вірність Україні в квітні 1944 року в домі Михайла і Катерини Штогринів (с.Звиняч). Власність Штогринів. Знаходиться у музеї в Єпархії.

"**Марія Стадник** народилася в 1927 році в селі Джурин на Чортківщині. У 1942 році вступила в молодіжну ОУН, у 1944 році стала зв'язковою УПА.

Ще не розмінованими полями, після відходу фронту, від командира боївки СБ "Витала" сміливо виходила на зустрічі з повстанцями, ночами переводила їх на потрібні зв'язки. Навіть дощова погода чи громовиці не зупиняли дівчину виконувати такі небезпечні завдання. Марійку вислідили енкаведисти і заарештували 21 липня 1945 року. Немилосердно поступали з нею слідчі у Білобожницькому КПЗ, били головою об стіни, тягали за коси, обвивали ними шию і душили. Її відправили до Чортківської тюрми, а звідти у підвали польського кляштору, уже тоді, коли справа Марійки була готова на суд. Сиділа на земляній долівці, в темноті, без їжі, води і теплого одягу. Від Марійки вимагали, щоби подала, з ким тримала зв'язки, чиї виконувала завдання. Якщо розповість щиросердно, обіцяли волю, і що її, сільську дівчину, примістять на роботу в Чорткові. Марійка таку пропозицію відкинула. У цих підвалах її не били, але в темноті привели чоловіка із зв'язаними руками, затягнули на нього мішок, при ручному ліхтарику піднімали і кидали, при падінні, наче мішок з мукою, одночасно глухий стогін і наче щось бовталось... Марія зазнала поневірянь у таборах Воркути, Мордовської области, "Перм-36". Виснажена недоїданням, важкою працею, не маючи права листування, без усякої допомоги, перебувала рік в ізоляторі дистрофіків... До цих важких споминів повертатися не погоджується, це наводить на неї жах пережитого..."

То свідчення лише про кілька людських доль, у яких є зарубка: підвали колишнього польського кляштору у місті Чорткові на вулиці Монастирській, 1, 1945 року. З ініціативи пані Марії Штепи та завдячуючи помочі небагатьох людей, зацікавлених у справі духовного національного відродження та пам'яті, запрацював нині у тих підвалах громадський музей більшовицького терору, політв'язнів та репресованих. Як свідчать очевидці, музей відвідують чимало школярів та вчителів, часом цікавляться ним політики, історики, журналісти, священики не тільки місцевого рівня, а з різних областей України. Побувала у музеї й церковна делегація з Австрії.

На стіні в кімнаті музею зберігається ікона Святої Великомучениці Варвари, перед якою після тривалої підготовки дівчата, вступаючи в ОУН, складали присягу на вірність Україні. Освячення кімнати-музею відбулося 9 липня 2006 року, панахида – 5 листопада 2006 року. А Марія Штепа невтомно намагається довести до сердець відвідувачів музею, яких принижень зазнавали українські патріоти та що відчуває людина, коли її немилосердно б'ють. "Майже забуваєш, що ти є людиною, іноді стаєш подібною до тварини, яку б'ють. А вона, перелякана і знесилена, мовчить, а хтось не витримує і наговорить на себе, щоби припинити знущання, а хтось таки під побоями вкаже на свого друга, а після цього несе душевний біль усе життя" ...

Ці спомини у пам'яті нації не мають строку давности...

Сучасний вигляд Чортківської тюрми. На подвір'ї в 1941 р. лежали відкопані замордовані енкаведистами політв'язні. Свідком побаченого була Марія Штепа.

ЯК НАМ НА УРАЛІ ДАВАЛИ "АМЕРИКАНСЬКИЙ ДАРУНОК"

Було це 1947 р. Нам, позбавленим волі, хліба часто не доставляли. А як не завозили його 3–4 дня, то за ці дні вже не давали, мовляв, як не вмер з голоду, то будеш жити. Усе пропадало: на день наперед не давали, бо як вмреш нині, то, виходить, ти з'їв зайвий хліб.

Часто замість хліба давали борошно, як дьоготь: 600 грамів за кілограм хліба. Коли ж траплялося картопляне борошно, то кіло йшло за кіло.

Одного разу замість хліба дали соєве борошно. Спекли коржі, і від них у нас захворіли шлунки. Я трохи не вмер. Через стіну жила фельдшерка, хлопці гримали в двері, кричали, що людина помирає, але вона не вийшла. А я мав йти в нічну зміну на роботу. На другий день виконроб Микола Ковба запитав мене, чому я не був на роботі, я все пояснив. Тоді він сказав, щоб я дав йому письмове пояснення. Я написав, і він запевнив, що все буде добре. Та через місяць цей же виконроб заходить на тартак, де я працював, і каже мені та Василеві Сіренку з Полтавщини:

– Ідіть в їдальню: туди привезли американські дарунки, то і вам двом дещо призначили.

Я йому кажу:

– Хай залишать, бо я не можу пилораму покинути!

А він мені:

– Хто-небуть замінить.

Приходимо ми в їдальню, а там – прокурор, суддя, засідателі... І відважили вони нам тих "дарунків". Мені 6–25, тобто ще присудили шість місяців позбавлення волі, двадцять п'ять процентів вирахувати із заробітної плати. Василеві Сіренку дали 3-15 за те, що спізнився на роботу на десять хвилин. Нині знаходяться люди, що плачуть за Союзом, за тим, як вони "добре" жили. Я такого добра не хочу знати. Хай воно нікому не сниться! Хай буде прокляте московсько-комуністичне рабство!

Михайло ЧУБАТИЙ,
Івано-Франківщина

М.БІЛИЙ,
політолог

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

КРИМСЬКІ ТАТАРИ ОЧИМА УКРАЇНЦІВ

Пам'ятаючи історію, дбати про перспективу

Тепер про статтю щодо постійно і зажерливо витріщених очей московців на Україну.

Вживання І.Лосєвим щодо стосунків між українцями і московцями фраз типу: "йдеться про споріднені і близькі народи", "конфлікти часто трапляються якраз між "своїми", між тими, хто ближче, хто пережив більше спільних подій" – це сліпе блукання в фарватері московської імперської пропаганди. Треба ж схаменутися нарешті. Вже не говоримо про обґрунтовану видатним дослідником україно-московських стосунків П.Штепою вимогу до українців – не називати Московію і поневолені нею народи Росією, бо в цьому називську є зрада історичної правди і допомога московцям нищити Україну (дорости до рівня свідомості П.Штепи – це ще завдання). Але в стосунках тюремників (московців – угрофінотатаромонголів) і ув'язнених (українців – слов'ян) [при запереченні першими, що є такий окремий український народ, що існує його рідна мова, що в українців своя самобутня велика і славна історія і т. ін., та настирливих, замішаних на великій крові концтаборах і голодоморах асиміляційних зусиллях московців, націлених на знищення ("на полное слияние с москвоцами") українців, які чомусь "випали зі спільної колиски" і вдарились у "сепаратизм"] бачити "спорідненість і спільність, посвоячення" (а І.Лосєв бачить!) – вибачте, люди добрі! Тут явна підміна понять. Генетичну боязнь розстрілів, концтаборів і голодоморів та зраду Вітчизни під тиском цієї боязні частиною українців гріх підміновати зовні схожими на правдиві поняттями спорідненості й близькості чи посвоячення.

І.Лосєв подає цілу низку фактів і аргументів щодо докорів, принижень, образ, наклепів, насмішок над українцями (точніше, над хохлами) з боку московців. Наприкінці статті читаємо правдивий за формою, але пронизаний вбивчою несправедливістю заключний висновок І.Лосєва (певно, основна ідея статті), цитую: "Але хоч би скільки ображав українців цей абсолютно принизливий і неприйнятний імідж у російській свідомості, будь-які скарги і демонстрації обурення будуть цілком марними. Етнічні стереотипи змінюються лише під тиском реалій. Успішною розбудовою власної держави, нації, культури і економіки наші співвітчизники змусять російську свідомість створити зовсім інший, шанований і престижний образ українця". Абсолютно правдива теза Манілова – гоголівського героя із "Мертвих душ". В чому маніловщина?! Чесна відповідь на це запитання і адекватний історичному виклику чин українства фактично вирішує, бути чи не бути Україні.

Процитований вище висновок І.Лосєва мав би право на життя, якби йшлося про стосунки українців, скажімо, з іспанцями, а не з московцями. Адже Московія з України не пішла і після 1991 р. Вона в Україні і тепер значною мірою при владі своєю "п'ятою колоною", і це небезпечніше для українства, аніж повстання (опозиція) лівобережного полковника Пушкара і отамана Барабаша проти Гетьмана І.Виговського. Цитую із шкільного підручника: "...царський уряд визнав повноваження Гетьмана, хоча не припинив зносин з опозицією" (це фотографія сьогодення); чим закінчилися царські зносини з опозицією (зрадниками України) відомо – ув'язненням України в імперії зла. Так от, "успішна розбудова українцями своєї власної держави, нації, культури і економіки" неможлива без зміни парадигми осмислення і парадигми політичного ставлення в Україні до "п'ятої колони" Москви. Бо за спиною невинного висновку І.Лосєва висить майже однозначно зашморг: "а якщо успішна розбудова українцями своєї власної держави..." не відбудеться, то їх чекає повернення в московську імперію і "полное слияніє с Расієй"; і щоб так сталося, Москва і її "п'ята колона" в Україні кладуть шалені зусилля і ресурси і вичікують дозрівання (на те стратегічно працюють) хохляцької маси до безвольного вставляння (за обіцянки-цяцянки) своєї національної шиї у смертоносний зашморг.

Щоб Україна відбулася цивілізованим шляхом (без нових кровопролить), історично виправдані парадигми осмислення і політичного ставлення до "п'ятої колони" Москви мають бути такими:

1. Московці калічили українців в імперській в'язниці впродовж 300-річного ув'язнення, винищили національну і відсмоктали інтелектуальну еліти, завдали генетичних принизливих для людини вад тим, що вижили, а тепер насміхаються над скаліченими. Не насміхалися ж, не принижували і не ображали московці українців, коли ті силами християнських місіонерів, великої плеяди професорів і випускників Києво-Могилянської Академії та багатьох інших талановитих людей витягували Московію із неуцтва, невігластва і дикунства. Не маючи в собі християнського сумління та правдивих історичних знань, московці, на жаль, не здатні на покаяння за вчинені злочини.

2. Визнання нинішньою владою Московії фактів геноциду і лінгвоциду, учинених московством в Україні при перебуванні останньої у складі московської імперії, є наріжним каменем справді чесних добросусідських відносин між Україною і Московією. Перший у новітній історії України державний посадовець найвищого рангу В.Ющенко започаткував цей шлях до історичної правди в стосунках народів України і Московії на їхню обопільну користь.

3. Україна якомога скоріше має бути інкорпорована в європейську сім'ю рівноправних народів і в такий спосіб виключена можливість інкорпорації її в московську імперію (не по живому розірвати, як те брехливо тлумачать імперські апологети, а здійснити це за воланням свідомих живих і десятків мільйонів закатованих Москвою українців – закатованих заради розросту московинської нації та імперії). У цьому зацікавлена цивілізована Європа, дбаючи і про свою власну безпеку. Для вирішення цього завдання необхідні: люстрації колишніх кадрів маріонеткових владних структур у підневільній Україні (КПУ, КДБ, НКВД); репатріація в Московію всіх чільних діячів її "п'ятої колони" (висилка з України за діяння на користь чужої держави, яка зазіхає на самостійність нашої держави, з позбавленням громадянства України); введення режиму набуття громадянства України за критеріями цензу осілості, послугування українською мовою в суспільно-державній сфері буття, особистої заяви-прохання претендента на громадянство з зобов'язаннями добросовісно виконувати обов'язки громадянина в розбудові і захисті Української держави (після 18-ти років незалежності України провести перереєстрацію громадян за вказаними критеріями, з наданням права набуття громадянства через певний термін для тих осіб, які при перереєстрації не підтвердили права на громадянство); припинення функціонування церкви московського патріархату на теренах України, окрім общинних храмів московинської нацменшини; повернення (оживлення наново, бо московський окупаційний режим майже знищив) у моральну сферу українського суспільного життя категорій "національна гідність" та "вірність своєму народові" – зраду і безбатченківство не гоже прикривати лжедемократією.

Без мужнього і наполегливого (а в воєнну годину і жертовного) виконання програми національного і державного відродження ми не досягнемо своєї мети! Мужність, наполегливість, жертовність, консолідація українства швидко охолодить насмішників.

Що ж до кримськотатарського народу, то певно, що найкращі умови життя, плекання своєї самобутньої культури він матиме в міцній Українській державі, яку пліч-о-пліч з толерантним українським народом він має розбудовувати, ніколи не забуваючи про попередню московську геноцидну депортацію його на Схід за річку Калку, та можливу майбутню депортацію (якщо Україна не стане в коло європейських цивілізованих держав) – за ріку Східного Сибіру на спадкоємні землі Великохансього улусу, що мають врешті відійти від колишнього третьорядного (чи її того менше) московського улусу Золотої орди, який аж до Петра І платив данину кримським татарам після падіння Золотої орди. Певне, про таку депортацію мріє вголос московський державний діяч В.Жеріновський, заявляючи: "Знову прийдеться нам вибивати з Криму мусульман, яких необачно впустили туди хохли".

Закінчення. Початок у минулому числі.

ЗАЗИРНІМО ЗА ШИРМУ

МОСКОВСЬКОГО ПОПА КИРИЛА

Пан Борович висловив також докір на адресу правоохоронних органів України і зокрема Прикарпаття, які не тільки не притягли до кримінальної відповідальності "фашиствуючих" "Антифа" за їхні кримінальні злочини супроти Української держави і окремих її громадян, а й навіть не змусили їх відновити Державний герб України на Говерлі чи забілити хуліганські написи на офісах націоналістичних організацій в Івано-Франківську. "Якщо ці кроки, ці злочини "Антифа" будуть "безкарними", то наступні їхні кроки будуть кровопролитними", – наголосив Б.Борович.

"Московські попи завжди йшли в авангарді російських окупантів, – говориться у Зверненні, оголошеному Координаційною радою на прес-конференції,– які фізично винищували українців, вбивали національні і християнську свідомість, русифікували наш народ. Не змінилась ситуація з російською церквою, яка пахне сіркою, і сьогодні... Московські попи не лише заперечують право українців на свою державу, а й просторікують про те, що українців взагалі не існує як окремого народу. Ось в чому полягає суть їхньої релігії... Ми чудово усвідомлюємо, що візит т.зв. патріарха московського до України має на меті не реалізацію релігійних потреб вірних московського патріархату, а подальше закабалення душ тих українців, що перебувають в полоні ілюзій за рахунок "канонічності" православія РПЦ і її філіалу в Україні – т.зв. УПЦ московського патріархату. Путінський ставленик Кіріл має чітке завдання: підготувати плацдарм для подальшого наступу на державність української нації та зробити все можливе, щоб не допустити створення єдиної помісної християнської церкви в Україні, яка б мала релігійне єднання як з апостольським престолом у Римі, так і з Вселенським патріархатом у Константинополі".

Координаційна рада націоналістичних сил Заходу України організувала 5 серпня масовий похід громадян до Почаївської лаври на знак протесту проти приїзду до Української святині московського патріарха Кирила, щоб відстояти нашу людську і національну честь і гідність, а також звернулась до всіх небайдужих до майбутнього нашого національного буття, взяти безпосередню участь у цій акції. Окрім того, Координаційна рада, з огляду на ситуацію, що полягає в загрозі втрати незалежності України та з метою дати відсіч шовіністичним силам, що посягають на нашу державність, проводить 13 вересня у Києві Всеукраїнський форум націоналістичних сил з перспективою створення Націоналістичного громадсько-політичного об'єднання.

Пишучи цей матеріал, я поглядав на телеекран, де показували, як у Рівному московському попові встеляли дорогу квітами. І мені подумалось, що це ж вони встеляють дорогу своїм дітям до страшних воєн з фанатичним мусульманським світом, в яких Москва по вуха вгрузає на Кавказі, і до яких втягує українців у якості "гарматного м'яса", бо російська молодь масово "відмазується" від служби в Російській армії. Воістину, як сказав Ісус Христос, помираючи за нас на хресті: "Прости їм, Господи, бо не розуміють, що чинять!"

Микола СИМЧИЧ,
м.Івано-Франківськ

Закінчення. Початок на 3-й стор.

НАЦІОНАЛЬНА СТРАТЕГІЯ

ДІАЛОГ УКРАЇНЦІВ СВІТУ: МОДЕРНИЙ ПЛАН УСПІХУ

Про нове бачення місії "закордонного українства"

Володимир ФЕРЕНЦ

До теми переосмислення місії закордонного українства мене підштовхнуло щире звернення Юрія Саєвича, опубліковане в одному з інтернет-видань. Ми знаємо цього поважного українця як незмінного диктора "Голосу Америки". Поради і звернення українців на чужині є дуже цінними у двох моментах: по-перше, вони передають нам особливу, не зіпсовану комунізмом українську мрію; по-друге, формують і віддзеркалюють доброзичливий світовий погляд на нашу державу і несуть великий емоційний заряд родинної підтримки Україні. Більшість з них дали собі клятву вірности Україні й до кінця життя несуть важкий тягар моральної причетности до справ на батьківщині. Ми уважно слухаємо наших закордонних українців, не насмілюючись відкривати їм жорстоку правду. А правда в потрійній різниці між їхнім та нашим ідеалами та реальною Україною, де в клопотах і тривогах минає наше життя. В Україні українці дещо самовідчужені внаслідок тривалої "обробки" комуністичною системою.

Закордонне українство прагне нам якось допомогти і допомагає. Проте всі разом ми могли б зробити набагато більше, створивши потужну світову інформаційну систему для живого спілкування між українцями, і швидкого реагування на події у світі. Дуже важливо, щоб українство стало конкурентоспроможним інформаційно, адже у XXI столітті будь-яка конкурентна боротьба давно вже вийшла за межі державних кордонів у світовий інформаційний простір. Якщо українство, включно з українцями на батьківщині, знайде ресурси і матиме добру волю для створення такої системи, воно стане великою силою впливу. Цієї сили світ остерігається давно, вбачаючи в Україні потенційно сильного конкурента. Свідченням цього є численні інформаційні провокації проти української. Їх можна перерахувати, але навіщо? Наразі ми не можемо гідно на них відповісти чи відреагувати. Хоча важливіше не це, а упередження таких випадків, щоб не сміли вторгатись у наш світ з недобрими технологіями провокування національної руїни. Замало проголосити незалежність, необхідно переступити через поріг нового тисячоліття і продемонструвати світові власний модерний план успіху. Тому зростаючий прагматичний і щирий діалог українців по обидва боки державного кордону України на тему успішної життєві поведінки дуже потрібний нам і нашій діаспорі. Впродовж століть нам занадто тяжко дістається благо і воля на рідній землі, щоб ми дозволили собі спочивати на хмарах сентиментальних ілюзій. Світ жорстокий, живе за потрійними стандартами фальшивої демократії напоказ, і це однакова правда для так званого вільного світу і нас – пострадянських мучеників "епохи перемін".

Проблема невикористаних можливостей

Повертаючись до звернення Юрія Саєвича, дозволю собі декілька уточнень. На моє глибоке переконання цитовані слова Вячеслава Чорновола про те, що той не зміг простити Леонідові Кравчуку загублений величезний потенціал референдуму першого грудня 1991 року не варто розуміти буквально – це лише емоційне визнання нашої загальної вини. Не варто було чекати дива від високопоставленого комуністичного ідеолога на чолі так-сяк перелицьованої в парламент незалежної України фактично Верховної Ради УРСР. До речі, український парламент майже таким залишився і досі, що є головною причиною української кризи. Тепер про наші спільні помилки і втрачені можливості:

1. Недосвідчені українські патріоти дали себе "остудити" затяжним "періодом мітингової демократії" і спокусились участю в нагромадженні первинного капіталу та розбудові державної машини. Вони кинулись робити політику, не розвиваючи низових структур національних громадських організацій. Дуже шкода, що світовим українцям, а серед них на той час були державники з незрівнянно більшим знанням української історії, так і не вдалося переконати наших лідерів у тому, що найголовніше в побудові справжньої демократичної держави – це фундамент з істинно національних громадських організацій. Добре пам'ятаю часи, коли події відбувалися імпульсивно, форсовано, в слабких спробах подолати реальну комуністичну більшість у владі.

Найбільше помилок треба списати саме на недосвідченість і нерішучість українських націонал-демократів, які не могли діяти інакше, бо не мали досвіду життя у вільній демократії та ринковій економіці. На жаль, від вільного світу ми одержали не найкращі поради. Особливо це виявилось у ключових питаннях: політичної ліберальної моделі системи влади, економічної реформи, що стала інструментом пограбування нації, мовного питання і початкового захисту інформаційного простору тощо. На той час вже існувала модерна світова модель високотехнологічної неприбуткової недержавної організації,і її треба було впроваджувати в Україні не грантоїдним способом за допомогою зацікавлених іноземних фондів, а шляхом технологічної допомоги світового українства питомо українським організаціям, перетворивши "Просвіту" та інші українські сили на ультрамодерні організації з потужним виходом у світовий інформаційний простір. Тому розрізнені допомогові акти, на жаль, виявились не дуже помічними. Наприклад, фонд Яцика, який справді робить добру справу – сприяння вивченню української мови українцями. Але ж Україна не має проблеми вивчення української мови. Ключовим є штучне звуження сфери застосування української мови та послідовне знищення її престижу. В ескалації цієї проблеми, на жаль, є значний елемент світового (не лише російського) зацікавлення, і тому мовна проблема кардинально мусить вирішуватись тільки в комплексі відновлення інформаційної та економічної конкурентоспроможности України. Коли справа зрушиться під тиском громадських організацій етнічних українців і світового українства, тоді і спрацює заохочення до вивчення української мови (як допоміжний чинник). Українство може успішно діяти тільки системно. Для цього треба мати діюче, сучасне НТШ і треба терміново модернізувати "Просвіту" та інші питомо українські організації в потужні громадські інформаційно-аналітичні центри. Така вимога нової інформаційної доби. На жаль, в українців, як завжди, немає на це грошей, немає економічної бази громадської діяльності – потужного, національно орієнтованого бізнесу. Гірше того – складається враження, що економічна база українства штучно пригнічується і денаціоналізується не тільки російським чинником, а й світовим глобалізмом. Справжні українські громадські організації встидаються признатись в елементарній нестачі коштів для існування і продовжують героїчно імітувати громадську діяльність без грошей і засобів виходу в інформаційний простір. Ця ілюзія самозаспокоєння, ніби українці мають в Україні ефективну громадську діяльність, не може тривати надалі, бо ми остаточно програємо інформаційний простір, і люди слухатимуть облудні намови і провокації продажних ЗМІ, замість поради щирих українців, сприймаючи це за свободу слова. Більшість проблем українців зараз неможливо вирішити без врахування світового інформаційного впливу, реагувати на який громадські стуктури українців технічно не готові, і тут допомога світового українства є дуже важливою.

2. Ми в Україні і ви в демократичному світі свідомі того, що держава, яка має націонал-демократію в політичній меншості, невирішальну присутність етнічних українців у парламенті, терпить інформаційний тиск сильних світових конкурентів, – реально не буде сприяти українській мові, українській пресі і матиме проблеми політичного самокерування. Парламентські сили в Україні і досі поборюють "український буржуазний націоналізм", навішують на сучасний націоналізм українців жупел фашизму і домагаються державности російської мови. Така система влади не могла працювати на благородні сподівання та обіцянки, виголошені перед багатотисячним Помаранчевим майданом. На жаль, не знайшлося добрих світових порадників, які сказали б українцям правду – обіцянки на Майдані Ющенко давав українцям від серця самих українців, і вони могли бути реалізовані тільки з допомогою величезної організованої активности передовсім етнічних українців. Навіть у сильних демократіях без постійної підтримки народу подібні обіцянки матеріалізувати неможливо. На жаль, еліта національного громадського руху не виконала своєї місії, не зуміла організувати народ на підтримку гасел майдану і часто сама очолювала ритуальні звинувачувальні плачі по нездійснених обіцянках президента. Ця хвороба дивним чином охопила переважне число і світового українства! Коли програє нація, за жодних обставин не можна винуватити в цьому одну людину. Я вважаю, що на майдані, в оточенні Ющенка, було забагато нечесних чи легковажних людей. Інакше хтось мав би застерегти майбутнього президента від проголошення гасел, виконати які не готовий ні цей Майдан, ні сама нація. Якщо ми зрозуміємо ці справжні причини невдач з обіцянками Майдану, то світове українство нарешті усвідомить всю небезпеку слабкости позиції українства перед загрозами XXI століття. Відповідно має змінитися місія світового українства від окремих допомогових акцій до ефективного сприяння модернізації системи національних організацій українців в Україні, створення світової системи інформаційного моніторингу і посилення відпірности українців у сучасних інформаційних протистояннях. Звісно, проекти повинні втілювати українці в Україні, але нам дуже бракує засобів і технологій модернізації, без чого українці завжди терпітимуть інформаційну поразку і крах сподівань бути нарівні зі світом.

3. Ви і ми мовчки спостерігали за так званою місіонерською підтримкою української демократії, не маючи відваги сказати правду про те, що міжнародні фонди не замінять нам національної демократії, а лише змарнують наші сили і час та ослаблять націю. Все, що зараз називають політичною і економічною кризою, насправді було запрограмоване в перші роки незалежности безсистемними ініціативами і емоційними діями як нас (бездосвідних), так і вас (досвідчених порадників-демократів). Пригадую виступи всесвітньо відомого економіста Богдана Гаврилишина, але не можу згадати щось помічне для України. Очевидно, так званий демократичний світ не був готовий допомогти Україні, або радники мимоволі працювали на інтереси світу в Україні, а не навпаки. Інакше й бути не могло, адже хто в світі радитиме молодій державі щось путнє, якщо є добра нагода скористатися з її тимчасової безпорадності! Тому в нас не було першого шансу, а помаранчевого шансу ми і не могли реалізувати, бо не мали сильних і модерних національних організацій, не вміли і не змогли їх розвинути. Тому ні нам, ні світовим українцям жалкувати за втраченими шансами не варто, їх в історії було доста і припасено ще багато. Тимчасові проблеми українців свідчать лише про величезні апетити світу до наших ресурсів і про те, що в українців немає ще достатньо організованої громад-

ської сили для протистояння інформаційно-економічній експансії. В цьому сенсі ми тимчасово неконкурентоспроможні. Ще раз наголошую – створити силу захисту ідентичности і національних інтересів виснажена українська громада могла б набагато швидше за допомогою світового українства. Власне, це була б взаємовигідна бізнесова справа – відновлена спільними зусиллями сильна національна Українська держава могла б потім реально захищати інтереси українців за кордоном, як захищає росіян Росія чи американців Америка.

4. Можу оригінально відповісти Юрію Саєвичу, чим пояснюється сакраментально 3%-й рейтинг Віктора Ющенка. Такий рейтинг оголосив "великий інформаційний гуру", в якому дуже мало присутности українського. Якби присутність українців в інформаційному просторі України була більшою, життя в Україні було б набагато кращим і рейтинговішим. У XXI столітті розвиток націй може відбуватися тільки тоді, коли в інформаційному просторі держави і світу існуватиме приваблива і успішна модель-взірець. Спробуймо разом подумати над тим, як повернути багатьом головним українським засобам інформації, передовсім телебаченню, український оптимістичний голос і усміхнене в передчутті кращих часів українське обличчя! Нам потрібне щоденне нагадування діаспори про наш історичний гріх непошани національних лідерів. Ми втратили Чорновола. Після виборів будемо жаліти, що не підтримали Ющенка. Зрештою, не пригадаю, хто з українського козацтва опікувався безпекою майбутнього українського президента... Є ще одна погана риса українців – образитись на те, що не такий і не той, та й відійти собі вбік, щоб потім збоку нещадно критикувати. Спробуймо силою світового українства долати нерозсудливу емоційність і зневіру.

Майбутнє наступає на сліди сьогодення

Світове українство, в тому числі й етнічна громада в Україні, переживає не найкращі часи. Слабкість батьківщини збільшує число діаспори, формує її нову хвилю і сприяє швидкій асиміляції між народами світу. Не секрет, що світова криза посилила національний егоїзм і фактично ксенофобію сильних держав, між якими живуть українці, і це ще більше перешкоджає збереженню української діаспори в наступних поколіннях. Проте діаспора мусить зберігати власну самобутність, адже вона єдина може чесно поглянути на українську громаду зі сторони і спробувати допомогти встановити правильний діагноз українській етнічній громаді та її еліті в Україні. Діаспора не повинна додавати нам ілюзій на рахунок того, що нас любить демократична Америка чи Європа. Тому дуже доречним є сучасне тлумачення тези "Україна для українців" як особливу відповідальність етнічних українців за мову, культуру і державу, а також за підтримку національних меншин на правах автохтонів – найчисельнішої державницької громадянської сили. В час загальної депресії нам потрібний сильний заклик світового українства до відповідальности етнічних українців перед Богом і пам'яттю предків, та й всіма громадянами нової України.

м. Івано-Франківськ

ЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

АЛМАЗИ УКРАЇНИ ЯК АНТИКРИЗОВИЙ ПРОЕКТ

Петро МАСЛЯК

Я вже писав, що в Україні "заморожено" десятки геостратегічних антикризових проектів. Перший з них можна назвати "Чорноморський шельф". Він полягає в широкомасштабному освоєнні найбільших у світі запасів вуглеводнів на українській частині шельфу Чорного моря. Вочевидь, читачі вимагатимуть "виголосити увесь список", тож почну системно і систематично його оприлюднювати. Наступним у цьому геостратегічному списку знаходиться проект з умовною назвою "Українські алмази".

Це доволі давня історія. У 1984 році я перейшов на роботу з Академії наук до Київського державного університету імені Тараса Шевченка, де почав викладати студентам економічну і соціальну географію України, а також розміщення продуктивних сил і регіональну економіку. Географічний факультет тоді містився у величезному 250-метровому аудиторному корпусі разом з геологічним факультетом на Васильківській, 90. В обох курсах була тема "Природно-ресурсний потенціал України". А кому він краще відомий за геологів? Тому я звернувся по допомогу, щоб не читати лише з пожовтілих підручників, виданих у Москві про Україну, до людей, які про цей потенціал знають не з книжок, бо самі його постійно вивчають і примножують. Тоді на геологічному факультеті працював світлої пам'яті відомий в Україні і за її межами геолог Сергій Амвросійович Мороз. Людина, яка свого часу стала наймолодшим доктором наук у всьому Радянському Союзі, нагороджений годинником з діамантами у Пекіні за видатний внесок у теорію і практику геологічної науки.

– Сергію Амвросійовичу, – звернувся я до нього. – Я розповідаю студентам про природно-ресурсний потенціал України, і один ваш молодий колега переконує мене, що в Україні "неміряно" золота, платини, дорогоцінного каміння. Навіть алмази нібито є. Це що, якісь легенди і міфи, чи щось справді є? – Пішли до мене в кабінет, – потягнув він мене на четвертий поверх, де знаходилась його кімната завкафедри, – побачиш сам.

У кабінеті Сергій Амвросійович відкрив один з двох сейфів і витягнув пробірку. – Підставляй долоню, – скомандував він. Я простяг долоню і отримав цілу жменю чорнових алмазів. – Де ви їх взяли? – запитав я ошелешено. З Якутії привезли? – Та з якої там Якутії, – засміявся Сергій Амвросійович. – Увесь Український щит помережаний десятками, а може і сотнями кімберлітових трубок, заповнених алмазоносною породою. Ми ці алмази видобули кустарним способом під час практики в різних областях України. Ти мабуть і не чув, що один із найбільших алмазів у світі "Мазепа" знайшов на Українському щиті петлюрівський офіцер, за фахом геолог. У нас найбільша у світі кількість алмазів. Біля села Скоморошки у Вінницькій області знаходиться найбільша з виявлених у світі кімберлітових трубок діаметром аж 6,5 км. – То чому ж їх не видобувають? – не вгавав я. – Молодий ще ти дуже, щоб це знати, – відрубав Сергій Амвросійович, зачиняючи дверцята сейфу.

Солідні алмазні запаси України можуть прислужити зміцненню нашої державності.

Потім я довідався, що він на практичних заняттях ці алмази висипав дівчатам на долоні, й вони передавали їх по рядах. Пройшов час, з кожною новою експедицією пробірок з алмазами ставало все більше. І ось настали ринкові часи, і хтось вирахував ціну цим алмазам. Вночі підігнали під корпус вантажну машину і спустили на тросах обидва сейфи до кузова. Десь у цей же час з приміщення музею геологічного факультету хтось поцупив величезний монокристал топазу вагою 56 кг – дорогоцінного каменю, якому ціни немає. Знайденого до речі у Рівненській області України студентами. Зрозумів тепер я і чому донині ці алмази не видобуваються. Причина та ж, що і з родовищами газу і нафти на шельфі Чорного моря. Якщо ми почнемо широкомасштабно освоювати алмазні родовища України, то нікому не будуть потрібні алмази Росії (Якутія), які видобувають за полярним колом за зимових температур 60–70 градусів. Ось, приміром, у Вінниці, саме там, де знаходиться найбільша у світі кімберлітова трубка, розміщено і завод, який перетворює алмази на діаманти. Сировину він отримує з Якутії, віддаючи росіянам левову частку прибутку. А чому б не розпочати власний видобуток? Агов, Президенте і прем'єр-міністр, ви мене чуєте? Якщо ви відстоюєте інтереси України, то чому донині нічого не робите реального?

За нашою статистикою ми в минулому році зібрали врожай у 53, 5 млн тонн зерна. І ви їздите з протягнутою рукою по всьому світові, щоб вам дали кредити. Хіба це не ганьба? Нагадаю "нашим" високопосадовцям, що Канада, яка посідає у світі друге місце у світі за експортом зерна, збирає його щорічно менше 50 млн за майже такої самої кількости населення, що і в Україні. Нам для внутрішнього споживання потрібно 6 млн тонн. А де ж решта у 47,5 млн тонн? Та це ж величезний геостратегічний ресурс.

А так звана газова війна з Росією. В України всі козирі на руках. Газом володіє не той, у кого його видобувають, а той, хто володіє підземними газосховищами. Росія повністю залежна в цьому сенсі від України і за розумної політики об'єктивно завжди буде програвати нам. А що відбувається насправді? З такими гравцями, як наші керівники держави, Росія б'є шісткою всі наші козирі.

Читаєш газові домовленості Юлії Тимошенко з росіянами, і виникає враження, що їх підписали не високопосадовці двох країн, України і Росії, а президент Росії з премер-міністром Росії. Взяти хоча б абсолютно маразматичний пункт про те, що Україна має вибирати обумовлену контрактом кількість газу незалежно від того, потрібний він їй, чи ні. Або про підвищення ціни на газ для України, але не підвищення плати за транзит для Росії. У цьому зв'язку, як мильна булька, луснув міф про те, що Юлія Тимошенко є сильним, патріотичним і високопрофесійним політиком. Жодна з цих якостей за умов реального, не піарівського випробування не була підтверджена.

Я готовий пропонувати геостратегічні проекти для реалізації і надалі. В той же час переконаний, що жоден з них нинішні владні персоналії просто генетично не здатні не те що реалізувати, а навіть започаткувати...

ЗЛОЧИНИ БІЛЬШОВИКІВ

СБУ ЗБИРАЄТЬСЯ РОЗСЕКРЕТИТИ НОВІ ДОКАЗИ РЕПРЕСІЙ В СРСР

В архівах України зберігається понад 1000 документів, що засвідчують причетність вищого керівництва Компартії СРСР до знищення української греко-католицької церкви.

Більшість із них чекають на розсекречення, сказав у інтерв'ю "Німецькій хвилі" заступник начальника державного архіву СБУ Сергій Кокін.

За його словами, нещодавно оприлюднений лист, у якому колишній керівник Компартії УРСР Микита Хрущов повідомляв Йосипу Сталіну про ліквідацію "уніатської" церкви, з великою вірогідністю є автентичним.

Більше того, Кокін переконаний, що другий чи третій примірник цього листа може зберігатися в Центральному державному архіві громадських об'єднань України, який був колись партійним архівом ЦК української компартії.

"Методом текстуального аналізу можна підтвердити, правдивий це екземпляр чи ні. Бо зрозуміло, що перший примірник пішов у Москву, а другий залишився тут", – зауважив Кокін.

Дослідник констатує, що в документосховищі СБУ історики нині знаходять чимало свідчень планомірного нищення української греко-католицької церкви.

Історики вже розсекретили 240 документів, складених співробітниками держбезпеки СРСР, які стежили за священиками, допитували їх, катували і на основі цих "вибитих" даних писали звіти для Хрущова.

Кокін упевнений, що історичну правду про знищення "уніатської" церкви слід відновити. Однак чи вдасться за цими доказами порушити кримінальну справу й засудити винних, дослідник стверджувати не береться.

Заступник начальника державного архіву Служби безпеки України вважає, що цим мають займатися фахові юристи.

"Ліквідація національної церкви, за визначенням Рафаеля Лемкіна, є ознакою геноциду, бо це було спрямовано проти певної групи людей. Виникає запитання, чому було ліквідовано саме українську греко-католицьку церкву, коли залишалися ще інші конфесії?" – сказав Кокін.

У ПРАВДІ – СИЛА

ЯКИЙ СОЦІАЛІЗМ БУДУВАВ ЛЕНІН

"Изъятие ценностей, особенно богатейших лавр, монастырей и церквей, должно быть проведено с беспощадной решительностью, безусловно, ни перед чем не останавливаясь и в кратчайшие сроки. Чем больше представителей реакционного духовенства и реакционной буржуазии удастся нам по этому поводу расстрелять, тем лучше".

Ленін. 17.02.1918 г.
(Изв. ЦК КПСС, 1994, 4, стр. 191)

Нам уже доводилося полемізувати з комуністом Олегом Філінюком в його намаганнях обілити ідею комунізму. Наші нинішні спільні опонування торкаються практичної реалізації цієї ідеї в колишньому Радянському Союзі, в Китаї (часів Мао), Камбоджі, Північній Кореї. І ми не можемо не відгукнутись на його останню публікацію "Син весни".

Ми поважаємо право О.Філінюка мати власну точку зору. Ми значно старші за нього, у нас інший життєвий досвід. Ми не належимо до тих "совків", які колись співали: "Ой спасибі Ілліч – електрикою свічу", тобто дякувати Леніну за електрифікацію, вважаючи при цьому, що якби царська Росія існувала б і далі, то в ній і далі світили б каганцями, і ніякого прогресу не відбулося б. Після лютневої революції 1917 р. у Росії був шанс розвиватися далі демократичним шляхом. Але його припинив більшовицький матрос Железняк, який розігнав Установчі Збори, залишивши для історії фразу: "Расходись! Караул устал!".

Вищезгадані "совки" при цьому забували, що у знаменитій, але примітивній ленінській фразі "Коммунизм – это советская власть плюс электрификация всей страны" обидві складові уже є, а комунізм чомусь так і не наступив. Пізніший адепт комунізму – Хрущов – пообіцяв, що через 20 років будемо жити при комунізмі, але при цьому додав до знаменитого ленінського вислову свій – "плюс хімізація". Плоди цієї "плюс хімізації" пожинаємо і тепер тисячами тонн невикористаних "дустів" та інших подібних речовин, що знаходяться в розвалених складах і ангарах.

Один з нас, авторів цієї репліки, був депортований за сталінських часів разом з батьками за Урал. Другому пощастило уникнути цієї участи за запитання до вчительки у січні 1949 р. (в день смерті Леніна): "А коли ми вже будемо відмічати день смерті Сталіна?" Третій з нас отримав 5 років на початку військової служби за те, що дав по пиці офіцеру, який обізвав його бандерівцем.

Але повернімося до публікації і епіграфу до неї. І О.Філінюк, і лауреат Шевченківської премії М.Подолян виходять з того, що "плоть земна" родить геніїв рідко, і що генії – це обов'язково добродії. Але бувають генії – зло-дії, тобто творці зла. І для нас Ленін – геній-зло-дій в початковому значенні цього слова. Ми могли б навести велику підбірку висловів Леніна і про Леніна, які це підтверджують, але вважаємо, що достатньо епіграфа.

Ще один геній – зло-дій – Гітлер також народився навесні. В нього також була своя ідея-фікс – націонал-соціалізм, тобто соціалізм для вибраної, арійської, нації. Але в нинішній Німеччині за пропагування ідей Гітлера можна бути покараним.

Ідея Леніна – соціалізм для всього людства, "Пролетарі всіх країн – єднайтесь". Хто не сприймав цю ідею – в концтабори. В Камбоджі – мотикою в потилицю. До речі, перші концтабори з'явилися в Радянському Союзі ще за Леніна, тобто задовго до гітлерівських концтаборів. Нинішні соціалістичні і соціал-демократичні державні устрої в Європі не мають нічого спільного з соціалістичними ідеями Леніна і Гітлера.

Нам важко відповісти, яких геніїв в історії людства було більше – зло-діїв чи добро-діїв. Якщо покопатись добре в стародавній історії й історії середніх віків Європи, то, мабуть, геніїв-зло-діїв все-таки більше. До тих геніїв-добро-діїв, що були останнім часом, можемо віднести Махатму Ганді, матір Терезу, Мартіна Лютера Кінга, папу Павла II, тобто тих, які діяли на основі християнських цінностей. Але їх не називають геніями.

Повернемося до вдячності фінів Леніну, який надав їм політичну самостійність. Якби він це зробив для України, то в Україні потрібно було б поставити йому позолочений пам'ятник. Але Ленін, Троцький та іже з ними в один голос твердили, що "нам без Украины никак нельзя". Тому й посунув в Україну зі своїми бандами Муравйов (у повному зібранні творів Леніна, т.50, стор.365, сказано: "Главнокомандующий Муравьев – доблестный герой освобождения Киева". Ленін). Наступні трагічні епізоди для України – Крути, перший голодомор, колективізація, Друга світова війна, другий голодомор. Потім наступила епоха розвинутого соціалізму (термін, що замінив обіцяний комунізм). Насамкінець – розпад останньої на земній кулі імперії з благозвучною назвою – Союз Радянських Соціалістичних Республік.

Ми не в захваті від того, що відбувається нині в буцімто незалежній Україні, але це тема іншої розмови.

Оскільки публікація О.Філінюка стосується Фінляндії, не зайвим буде згадати ще один факт з історії відносин між Фінляндією і СРСР. Наприкінці 1939 р., коли в СРСР уже правив інший практик побудови комунізму – Йосип Сталін, який вважав, що даремно Ленін дав Фінляндії незалежність, і потрібно відтягти шматок її території на свою користь. Війська Ленінградського воєнного округу посунули на територію Фінляндії. Але на добре укріпленій "лінії Маннергейма" Червона Армія показала свій низький рівень боєздатності.

А у фінів нема і не буде бажання відкривати музей Сталіна.

"Воювати з пам'ятниками – це найостанніша справа" – наводить чиїсь слова О.Філінюк. Але як бути з тим, що пам'ятники Леніну ставилися в кожному населеному пункті без урахування думки мешканців, за вказівкою зверху, відливалися конвеєрним способом? Хай стоять далі? На нашу думку, рішення повинні приймати органи місцевого самоврядування.

Ми, автори цієї репліки, вважаємо за потрібне полемізувати з тими, хто захищає невиправданий комуністичний експеримент у деяких країнах світу.

Зосим КОЛБУН, Іван ПОНА,
Леонід СТАСЮК,
члени міської організації КУН,
м.Нововолинськ Волинської обл.

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ

ПЕРЕТВОРЮВАЛИ ЯНИЧАРІВ НА СВІДОМИХ УКРАЇНЦІВ...

Уляна ГАВРИШКІВ

Любов і "труд важкий, гарячка невдержима" – саме це лежить в основі патріотизму. З ним несумісні черствість, заздрість, пиха, шукання користі, гнів, зневіра чи страх – боязкий же недосконалий у любові. Важко назвати патріотами тих, що сьогодні, повсюдно проголошуючи радикальні ідеї та гасла, нічим їх не підтверджують. Хіба ж знають, "що то є – любити до загину", бути жертовним і безстрашним у служінні Батьківщині – таким, як ті юнаки і дівчата, які пройшли горнило війни і підпілля, не відрікаючись від свого святого обов'язку боронити рідну землю? Вони гуртували довкола себе інших, і хоч де б були – намагалися працювати для України. До таких патріотів – діяльних, відданих і жертовних – належали майор Святомир Фостун – доктор юридичних наук, голова Об'єднання колишніх вояків-українців Великої Британії, письменник, головний редактор газети "Українська думка", часопису "Сурмач"; хорунжий Маркіян Шептицький – генеральний секретар ОКВУ у Великій Британії; старший булавний Володимир Пігей – голова ОКВУ в місті Ругбі; Роман Панкевич – член Конгресу Українських Націоналістів, знаний громадсько-політичний діяч. Ось уже п'ять років їх з нами немає...

У липні 2004-го прибули в Україну з далекої Англії, аби взяти участь у відзначенні 60-річчя створення УГВР. В урочищі Кутовець, що між селами Червоне та Ясенівці на Золочівщині, віддали шану побратимам – хлопцям з-під знаку лева – воякам дивізії "Галичина". Гостювали у друзів, родичів, відтак 25 липня поверталися до Львова. У тій машині були Святомир Фостун, Анатолій Кошіль, Маркіян Шептицький, Володимир Пігей та Роман Панкевич. З них усіх вижив лише Анатолій Кошіль – автівка виїхала на зустрічну смугу й зіткнулася з мікроавтобусом. "Тоді доля подарувала мені ще одне життя. Дотепер незрозуміло, чому ми усі разом з водієм на півшляху до Львова поснули – випадок, співпадіння або чийсь задум? Пам'ятаю, як везли тоді нас до шпиталю у Глинянах, та рятувати побратимів було уже пізно", – розповідає пан Анатолій.

Члени Об'єднання колишніх вояків-українців Великої Британії спорудили на місці трагедії пам'ятний знак, і відтоді громада – жителі довколишніх сіл, товариші, родичі загиблих, члени КУН – збираються тут у спільній молитві. Так і цьогоріч – 26 липня відбули молебень, поклали квіти та вінки.

"Вони вміли запалювати нас ідеєю, – мовив член ОКВУ у Великій Британії, ветеран-дивізійник Володимир Янківський. – Зі Святомиром Фостуном знався дуже добре, бо ж тривалий час працювали пліч-о-пліч в Об'єднанні. Нині таких людей у діаспорі бракує. Старше покоління уже відходить, а молоде, хоч як сумно, вже є байдужим до української справи".

"Велике видно на відстані... За ці п'ять років ми ще більше зрозуміли свою втрату, – сказав Євген Лупаков, заступник голови Спілки офіцерів України. – Їм поталанило вирватися з пекла під Бродами у 1944-му і, врешті, опинившись далеко за кордоном, завжди пам'ятали, хто вони і звідки. Намагалися творити свій острівець українства у Лондоні, долучалися до життя незалежної Української держави. Такі люди перетворювали яничарів на свідомих українців. Встановлення пам'ятника героям Базару, борцям за волю під Бродами – то також і їхня ініціатива. Ішли за покликом серця і, коли покликала рідна земля, повернулися, аби зостатись назавжди"...

Подякувала усім присутнім дружина Святомира Фостуна пані Люба. Поетеса Надія Проців прочитала авторського вірша "Борцям за волю", слово мали громадський діяч, член КУН Ярослав Лемик та член Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Роман Дідусь. "Вояки УПА, дивізії "Галичина", щедро проливаючи свою кров на свою ж землю, вірили, що на ній зійде і зросте нова українська нація – горда і щаслива. Воювали для життя майбутніх поколінь. Що ж маємо нині? Україну без українців – бо ж серед трьох головних претендентів на посаду голови держави нема жодного етнічного українця!" – відзначив Роман Дідусь. Тож маємо ставити собі за взірець таких діячів, якими були Святомир Фостун, Володимир Пігей, Маркіян Шептицький, Роман Панкевич, і справу боротьби за свою державу ще продовжувати, бо хто ж, як не ми?...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9